

מעדותו של זאב וולף כחל על הברחת יהודים בגבול צרפת-ספרד

- ש. הברחת אנשים לגבול ספרד.
- ת. קודם אני אגיד לך, כשעבדתי בהברחת יהודים, הברחה זה ככה. אני בחרתי לילות גשומים עם רוח. כי הגרמנים עמדו עם כלבים כאלה, אני לא ראיתי אותם מקרוב, אבל הם זרקו אור של זרקורים. אנחנו היינו הולכים קבוצה של כעשרים, ומהגשם הבוץ נדבק לנעלים, כי אי אפשר להרים את הרגלים. ושמה הכלבים נובחים. אני ראיתי בקבוצה שהובלתי בלילה אדם שהחזיק תינוקת. אמרתי: תן לי אותה. אחרי כמה רגעים הייתי תשוש, אז מסרתי לו חזרה את התינוקת. אתה הולך בתוך בוץ בלילה, רוח, האויב נמצא שם עם הכלבים, וכאן צריך ללכת מהר. התנאים זה אחרת, גם הגשם, הכל.
- ש. ומה אתה עושה? כמה זמן אתה מתעסק עם ההברחה הזאת?
- ת. לא הרבה זמן, כחודשיים או משהו כזה.
- ש. אתה עצמך לא עברת את הגבול?
- ת. אני סיכנתי את חיי פעמיים בלילה. הלכתי לשם, לקחתי לשם את הקבוצה. שם היה בית קפה. הכל פתאום התארגן. אנשים היו שוכבים במחסן, ואני אתם. הגרמנים היו נמצאים כמה מטרים מאתנו, הם ישבו ושתו בבית הקפה. לא היתה ברירה, היה צריך להסתכן, ללכת בגשם וברוח, רק לברוח מהכלבים האלה.
- ש. אתה לבד מצליח לברוח לספרד, או שאתה נשאר בצרפת?
- ת. אני שלוש פעמים ברחתי לספרד.

מקור: ארכיון יד ושם 10609 – O.3.